

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 20771

гр. София, 16.06.2025 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54 състав, в
закрито заседание на 16.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

като разглежда дело номер **6194** по описа за **2025** година докладвано от съдията,
и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 166 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на Х. К. /Н. К. - [дата на раждане] в Република България, гражданство Република Т., ЛНЧ - [ЕГН], ЕГН - [ЕГН], с постоянен и настоящ адрес в [населено място], общ. Т., обл. Т., [улица], ап. 23, чрез адв. И. В. И., със съдебен адрес: [населено място], [улица], кантора-30, с искане за спиране изпълнението на принудителна административна мярка, на Заповед № 363з-324/20.02.25 г. на ВПД Директор на ОДМВР-Т., наложена на основание чл. 39а, ал.1, т.1 и чл. 40, ал.1, т. 5 от Закона за чужденците в Република България-„Отнемане право на пребиваване на чужденец в Република България“.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Искането за спиране е направено от адресата на заповедта, за който е налице правен интерес. Процесуална предпоставка за допустимост на искането за спиране на заповед с правно основание чл. 39а, ал.1, т.1 и чл. 40, ал.1, т. 5 от ЗЧРБ е наличието на подадена жалба срещу самата заповед. Искането за спиране на предварителното изпълнение на ЗППАМ е обективизирано в допълнително искане към подадената жалба.

Съдът, като се запозна с доказателствата по административната преписка, прие за установено следното:

Искането е допустимо. Подадено е в срок, от активно легитимирано лице, с правен интерес и е съединено с оспорване на издадената заповед за прилагане на ПАМ, т. е. във висящ процес по оспорване на заповедта.

Разгледано по същество, искането е неоснователно по следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл. 44, ал. 15 от ЗЧРБ обжалването на заповедите за прилагане на ПАМ не спира изпълнението им. Налице е законова презумпция за съществуването на една, повече или на всички предпоставки по чл. 60 от АПК още при постановяване на заповедта за прилагане на ПАМ. Същевременно презумпцията по чл. 44, ал. 15 от ЗЧРБ е оборима. Тъй като специалният закон не предвижда основания за спиране изпълнението на визираните в чл. 40, ал.1, т. 5 от ЗЧРБ

заповеди, по аналогия и с оглед препратката на чл. 44, ал. 15 от ЗЧРБ се прилага нормата на чл. 166, ал. 2, вр. ал. 4 от АПК.

Искането за спиране по чл. 166, ал. 2 от АПК на актове по чл. 39а, ал.1, т.1 и чл. 40, ал.1, т. 5 от ЗЧРБ зависи от преценката дали незабавното изпълнение на ПАМ може да причини значителна или трудно поправима вреда на адресата, която да бъде противопоставена на презумираните предпоставки по чл. 60, ал. 1 от АПК.

В конкретния случай ПАМ е наложена въз основа на Предложение рег. № 363р-5464/20.02.2025 г. на началника на група "Миграция" при ОДМВР - Т., с което е установено, че при извършената проверка на Х. К., получила право на постоянно пребиваване с решение № 936788/20.10.2022 г. на директора на дирекция „Миграция“ - МВР на основание чл. 25, ал. 1, т. 9 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), съобразно което "Разрешение за постоянно пребиваване могат да получат чужденците - които не са лица от български произход, родени на територията на Република България, изгубили са българското си гражданство по изселнически спогодби или по собствено желание и желаят трайно да се установят на територията на страната. "

Служителите на група „Миграция“ към ОДМВР - Т. са извършили няколко проверки на заявления настоящ и постоянен адрес на пребиваване от Х. К. - [населено място], обл. Т., ул. „А. - I“, № 47, ап. 23. При една от извършените проверки е проведена беседа със собственика на жилището С. Н. Х., ЕГН [ЕГН], която е заявила, че е бил заплатен наема за една година, но турската гражданка не е пребивавала на адреса, не ѝ е била предоставила ключ за апартамента и не са оставяни лични вещи там. Също така е добавила, че желае чуждата гражданка да бъде отписана от адреса ѝ. За извършените проверки са изготвени докладни записки рег. № 363р-2015/20.01.2025 г., рег. № 363р-2469/23.01.2025 г. и рег. № 363р-6048/20.02.2025 г. по описа на ОДМВР - Т..

В резултат на извършена справка в информационните масиви на МВР, се установило, че за периода от предоставяне на правото на постоянното пребиваване в Р България на 20.10.2022 г. до издаване на заповедта за отнемане на правото на пребиваване на 20.02.2025 г., по отношение на Х. К. има данни за регистрирано пребиваване в страната общо 6 дни. Констатирано е, че няма членове на семейството ѝ по смисъла на чл. 2, ал. 3 от ЗЧРБ, които да живеят на територията на Р България.

Направено е запитване до директора на Териториална дирекция на НАП - В., офис Т., дали за Х. К. има данни за осигуряване по КСО и/или ЗЗО в Р България. Съгласно чл. 33, ал. 1, т. 3 от Закона за здравното осигуряване (ЗЗО), съобразно което „Задължително осигурени в Националната здравноосигурителна каса са: чуждите граждани или лицата без гражданство, на които е разрешено дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България, освен ако е предвидено друго в международен договор, по който Република България е страна“. Видно от отговора на ТД на НАП - В., офис Т., няма данни за осигуряване по КСО и ЗЗО на чуждата гражданка.

В съответствие с българското законодателство разрешение за постоянно пребиваване в Р. България се издава на чужденец, желаещ трайно да се установи на територията на страната. В конкретния случай Х. К. е изразила желание за придобиване на право на постоянно пребиваване в Република България, но след получаването му, не се е установила на територията на страната, видно от справка извършена в АИС - ГКПП и следователно не е упражнила предоставеното ѝ право на постоянно пребиваване, а това обстоятелство обаче било основание за отнемането на предоставеното право.

Предвид това АО разгледал жалба с рег. № 363р-9955/14.03.2025 г. и наложил ЗППАМ - „Отнемане право на пребиваване на чужденец в Република България“ на основание чл. 39а, ал.1, т.1 и чл. 40, ал.1, т. 5 от ЗЧРБ.

Целта на допуснатата от законодателя възможност да бъде спряно изпълнението на обжалваната пред съда заповед е да се даде временна защита на твърдението на оспорващия, че актът ще му причини значителна или трудно поправима вреда.

Законовата презумпция за високата обществена значимост на защитените обществени отношения, е основание за допускане на предварително изпълнение на този вид принудителни мерки по силата на закона. Предпоставка за постановяване на неговото спиране е наличието на друг противопоставим интерес, който по степен на важност е от категорията на изброените в чл. 60, ал. 1 от АПК. В тежест на жалбоподателя е да установи наличието на обстоятелства, при които спирането на изпълнението на оспорената заповед е основателно.

Твърденията, че с прекратяване на регистрацията на същия ще бъдат създадени значителни вреди, не са обстоятелства, които могат да обусловят причиняването на значителна или трудно поправима вреда на адресата на заповедта, която да бъде противопоставена на презумираните предпоставки по чл. 60, ал. 1 от АПК.

Към депозираното искане не са представени доказателства, от които да може да се направи извод, че са налице основания за спиране на предварителното изпълнение на издадената ЗППАМ. Направеното с жалбата искане за спиране на изпълнението на принудителна административна мярка, на Заповед № 363з-324/20.02.25 г. на ВПД Директор на ОДМВР-Т., наложена на основание чл. 39а, ал.1, т.1 и чл. 40, ал.1, т. 5 от Закона за чужденците в Република България-„Отнемане право на пребиваване на чужденец в Република България“, не е подкрепено с доказателства, не води до извод, че са налице предпоставките по чл. 166, ал. 2 от АПК, във връзка с чл. 60 от АПК за спиране предварителното изпълнение на ЗНПАМ. Отделно от това интереса на жалбоподателя е непротивопоставим на обществения такъв, свързан със установения в страната правов ред, обществения ред и националната сигурност.

По изложените съображения съдът намира искането за неоснователно.

Така мотивиран и на основание чл. 166, ал. 4 вр. ал. 2 от АПК вр. чл. 172, ал. 6 от ЗДвП, Съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ОТХВЪРЛЯ искането на Х. К. /Н. К. - [дата на раждане] в Република България, гражданство Република Т., ЛНЧ - [ЕГН], ЕГН - [ЕГН], с постоянен и настоящ адрес в [населено място], общ.Т., обл.Т., [улица], ап. 23, за спиране предварителното изпълнението на принудителна административна мярка, на Заповед № 363з-324/20.02.25 г. на ВПД Директор на ОДМВР-Т., наложена на основание чл. 39а, ал.1, т.1 и чл. 40, ал.1, т. 5 от Закона за чужденците в Република България-„Отнемане право на пребиваване на чужденец в Република България“.

Определението подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховния административен съд в 7-дневен срок от съобщаването му на страните.